

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 69/06
09.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог АД "ББ", ради поништаја решења о престанку радног односа и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Суботици Гж 1. 168/05 од 30. септембра 2005. године, у седници одржаној 9. фебруара 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Суботици Гж1. 168/05 од 30. септембра 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Бачкој Тополи П1. 117/04 од 22. марта 2005. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи решење туженог бр. 324/03 од 24. марта 2003, којим је тужиоцу отказан уговор о раду и престао радни однос код туженог, и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад на радно место које одговара степену и врсте његове стручне спреме одређене врсте занимања, знања и способностима, у року од 8 дана под претњом извршења.

Пресудом Окружног суда у Суботици Гж1. 168/05 од 30. септембра 2005. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде Окружног суда тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

У поступку је утврђено да је тужилац код туженог засновао радни однос 1992. године на пословима бравар-варилац на којима је наставио да ради и по изласку туженог из стечаја на основу закљученог уговора о раду од 17. марта 1998. године. На основу споразума странака тужени је закупио пословни простор тужиоца у коме је отворен малопродајни објект туженог а тужилац је распоређен на послове пословође продавнице. По истеку пословне године сачињен је инвентар са стањем на дан 31. децембра 2002. године и установљен је мањак у висини од 60.748,29 динара што је констатовано од стране чланова

инвентарске комисије на записнику од 17.јануара 2003. године. Тужилац је присуствовао попису, и на нађено стање није имао примедби, а записник је потписао као пословођа. Код туженог је поново 7. фебруара 2003. године 2003. Инвентарска комисија туженог извршила попис и проверу пословања наведене продавнице за период од 1. јануара до 28. јануара 2003. године, јер је уочено да тужилац не уплаћује пазар и да је исти мањи у односу на запримљену робу којом се задужује продавница. Тада је утврђен мањак у висини од 36.603,42 динара. Након овог извршног инвентара продавница је затворена, а тужилац је користио годишњи одмор те је послодавац дана 24. марта 2003. године донео оспорено решење којим је тужиоцу отказан уговор о раду због неостваривања резултата рада, а радни однос му је престао достављањем решења. Претходно је прибављено мишљење Синдиката, отпремнина тужиоцу није исплаћена, али је му је исплаћена зарада за март 2003. године.

На основу таквог чињеничног утврђења нижестепени судови налазе да је оспорено решење законито и да је тужиоцу радни однос престао због постојања отказног разлога који се односи на радну способност запосленог који је предвиђен у члану 101. став 1. тачка 1. Закона о раду, по коме послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако је утврђено да он не остварује резултате рада. У конкретном случају отказни разлог се односи на недовољан рад који је уочен праћењем резултата рада, јер је инвентарска комисија објективно и стручно испитивала рад тужиоца, и утврдила мањак што је већ довољан разлог да запослени није остваривао резултате рада.

Правилно је изражено правно становиште судова у погледу примене релевантног прописа за оцену законитости оспореног решења. У образложењу побијане пресуде наведени су јасни и правилни разлози, које прихвата и Врховни суд. Неостваривање резултата рада спада у разлоге способности и зато мора бити утврђено на објективан и поуздан начин. Ово утврђивање се обично препушта трочланој и стручној комисији. У конкретном случају послодавац је тако и поступио. Оба инвентара извршила је стручна трочлана комисија формирана управо ради провере рада и пословања продавнице у којој је тужилац радио као пословођа. Само утврђење мањка је већ довољан објективан разлог за утврђење да тужилац не остварује резултате рада. Признање тужиоца о томе садржан је у његовој изјави од 20. јануара 2003. године, на основу које су нижестепени судови правилно закључили да је тужилац имао свест о противправности предузетих радњи у смислу обављања послова и радних задатака на недозвољен начин и противно прописима који регулишу рад у трговини, такође и противно актима послодавца.

Указивање у ревизији да послодавац пре отказа уговора о раду по наведеном основу није извршио ни једну обавезу у смислу одредбе члана 106. и члана 107. став 1. Закона о раду, не доводе у сумњу законитост оспореног отказа. Примена овог разлога није условљена исплатом новчане накнаде из члана 107. који утврђује само право на исплату новчане накнаде, дакле ради се о новчаном потраживању из радног односа који се може остварити и након отказа. Поводом реченог примена овог разлога није условљена ни наплатом доспелих зарада и других примања из члана 106. Закона, иако је послодавац у конкретном случају ту обавезу испунио.

Наводи ревизије да обавеза туженог на писмено упозорење тужиоцу да постоји наведени отказни разлог произилази из Конвенције међународне организације рада број 158. о престанку радног односа на иницијативу послодавца и препоруке број 166. о престанку радног односа на иницијативу послодавца према којој радни однос радника неће престати због незадовољавајућег вршења посла, сем ако послодавац није дао раднику одговарајуће инструкције и писмено упозорење, а радник и даље обавља своје дужности на незадовољавајући начин и по истеку одређеног рока за побољшање рада и резултата рада, нису основани. Ово због тога што форма упозорења није претходни услов пуноважности ове радње послодавца. Одлучујуће је да ли је запослени упозорен о овом разлогу и да ли му је омогућено давању изјашњења о њима. Према чињеничном утврђењу у конкретном случају послодавац је тужиоцу као запосленом омогућио услове побољшања рада, јер приликом првог утврђења мањка није предузео никакве дисциплинске мере и оставио му довољно време за исправљене грешке али је и након указаног времена провере, поново утврђен мањак, па су се у таквом случају стекли сви услови из члана 101. став 1. тачка 1. Закона о раду за отказ од стране послодавца.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 393. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЗ